

Η Σιωπηλή Συμμαχία
Διήγημα : Μπατσará Μαρία –Χατζηελευθεριάδου Θεοφίλη μαθήτριες του Γ2
(3^ο Γυμνάσιο Κατερίνης)

Ο ήλιος ανέτειλε και ο ήχος των ντουφεκιών σκέπασε πάλι το θρόισμα των φύλλων. Ο πόλεμος είχε ξεκινήσει για τα καλά. Οι στρατιώτες αναγκασμένοι να ξαναπατήσουν τη σκανδάλη για να σκοτώσουν κάποιον συνάνθρωπό τους, ήταν φανερά εξουθενωμένοι και η βάρβαρη ψυχρότητα του πολέμου σημάδεψε με πληγές ολόκληρο το κορμί τους.

Μόνο ένας στρατιώτης αγανακτισμένος, ήθελε απεγνωσμένα να βρει διαφυγή από αυτή τη σκληρή πραγματικότητα και κατευθύνθηκε προς το κοντινότερο δάσος. Εκεί υπήρχε ένα ξέφωτο με πλούσια βλάστηση και πολλά ζώα. Ο στρατιώτης γεμάτος θυμό και φόβο, βαθιά επηρεασμένος από τον πόλεμο, άρπαξε το ντουφέκι και άρχισε να σκοτώνει κάθε ζώο που βρίσκονταν στο διάβα του. Σύντομα γύρω του δημιουργήθηκε μια λίμνη αίματος πουλιών, λαγών, σκίουρων και ελαφιών.

Τότε ήταν που είδε έναν λύκο, αλύπητα χτυπημένο από τα γηρατειά και την κούραση. Τα μάτια του συναντήθηκαν με τα μάτια του νεαρού πολεμιστή και ο φόβος που πλημμύριζε τις ψυχές τους συναντήθηκε στα βλέμματα τους. Ο στρατιώτης δίστασε το δάχτυλο του σταμάτησε λίγο πριν τη σκανδάλη, σαν κάτι να τον κρατούσε πίσω. Ίσως ήταν η ψυχή του λύκου που αντανakλούσε στα μάτια του, ίσως ήταν ο ασυνήθιστος συνδυασμός αγριότητας και ομορφιάς που τον καθήλωσε, ίσως πάλι είδε ένα κομμάτι του εαυτού του στον λύκο. Τελικά, δεν πάτησε τη σκανδάλη, ό,τι κι αν ήταν αυτό που τον συγκράτησε, δεν πάτησε τη σκανδάλη.

Ο λύκος δεν του επιτέθηκε, απλώς στάθηκε και τον κοιτούσε. Ο στρατιώτης κάθισε για λίγο πάνω σε έναν βράχο που ήταν κοντά του και προσπαθούσε να ξεφύγει από τις σκέψεις του πολέμου· μάταια όμως. Έπειτα από λίγο, άκουσε τον ήχο των πυροβολισμών να πυκνώνει και πήρε τον δρόμο της επιστροφής για το πεδίο της μάχης.

Σύντομα, ο ήλιος έδυσε και η μάχη κόπασε. Η νύχτα σκέπασε με το πέπλο της τα κουφάρια ανθρώπων και ζώων. Ο στρατιώτης γύρισε στη σκηνή του και ξαπλωμένος έφερνε ξανά και ξανά στον νου του τον λύκο. Κάτι υπήρχε σε αυτό το ζώο, σαν μια αόρατη κλωστή που συνέδεε τις ψυχές τους.

Τις επόμενες μέρες της στρατιωτικής ανάπαυλας ο νεαρός το έσκαγε και πήγαινε στο δάσος. Ο λύκος ήταν πάντα εκεί. Μέρα με τη μέρα τους η σχέση τους δυνάμωνε και σιγά σιγά ο ένας έγινε η συντροφιά του άλλου και τελικά η οικογένειά του. Όταν συναντιόταν, ο στρατιώτης μιλούσε στον λύκο, του έλεγε τα προβλήματά του και εκείνος ακίνητος, καρφωμένος το βλέμμα του στο δικό του λες και καταλάβαινε τι του έλεγε· ακουμπούσε το πόδι του επάνω στο γόνατό του. Η συντροφιά του λύκου λειτουργούσε σαν βάλαμο στην πληγωμένη του ψυχή. Η τρυφερότητα του ξόρκιζε τη βαρβαρότητα του πολέμου που χάραζε τα σημάδια της στο κορμί και την ψυχή του νεαρού, ενώ ταυτόχρονα του έδινε κουράγιο να κρατήσει ζωντανά τα ελάχιστα ίχνη ανθρωπιάς που του είχαν απομείνει και δεν είχε κατασπαράξει ακόμη ο πόλεμος.

Οι μέρες κυλούσαν και ο ένας είχε γίνει απαραίτητος για τον άλλο, ενώ ξεχασμένα ανθρώπινα συναισθήματα, όπως η αγάπη, η φροντίδα και τρυφερότητα γεννήθηκαν ξανά μέσα του. Και τότε όλα άλλαξαν. Ένα απόγευμα, όπως όλα τα υπόλοιπα ο λύκος περίμενε τον στρατιώτη· εκείνος όμως δεν εμφανίστηκε ποτέ. Αυτό που δεν ήξερε το ζώο ήταν ότι ο νεαρός αυτός πολεμιστής κείτονταν αιμόφυρτος στο έδαφος βαθιά λαβωμένος από μια σφαίρα· ύστερα από λίγο άφησε την τελευταία του πνοή.

Ο λύκος ήταν ανήσυχος, η διαίσθησή του, η αόρατη αυτή φωνή της φύσης που μιλούσε μέσα του δεν τον άφηνε να ηρεμήσει. Κατεύθυνε στο πεδίο της μάχης. Ανάμεσα στα ματωμένα, διαμελισμένα, νεκρά κορμιά αναγνώρισε τον φίλο του. Τα μάτια του τώρα ξεχειλίζουν από μίσος και οργή. Ο λύκος πήρε τη θέση του νεκρού φίλου του, έγινε πολεμιστής. Χύθηκε στη μάχη, αποζητώντας λύτρωση, γυρεύοντας εκδίκηση. Τα κοφτερά του δόντια, μαχαίρια, λάβωναν τον εχθρό και τον ξέσκιζαν. Ένιωθε ότι το τέλος του πλησίαζε, μα δεν τον ένοιαζε. Η θανατηφόρα σφαίρα έσκισε το δέρμα του και έφτασε ως την καρδιά του. Ο ένας ζώο, ο άλλος άνθρωπος όμως τελικά οι ψυχές τους συναντήθηκαν κι έσμιξαν παντοτινά, με αυτήν τη βαθιά, αληθινή σχέση, γεμάτη από ευγνωμοσύνη και απαλλαγμένη από κάθε σκιά εγωισμού, που μόνο ένα ζώο μπορεί να χαρίσει.